

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Vita S. Popponis Abbatis Stabulensis, ex ea quæ est fidelissimè per Euerhelmum Abbatem Altimontensem scripta. Claruit autem hic Sanctus, sub Henrico Imperatore & eius successore Conrado. Obijt verò ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

admodum rumore divulgatum esset, reliqui qui sceleris commissi participes fuerant, ad poenitentiam remedia confugerunt: & auro argentoq; sanctorum martyrum sepulchra exornarunt.

Vide Caf.
Baron in
Notatio.
Martyr Rō.

VITA S. POPPONIS ABBATIS ST. A-
bulensis, ex ea qua est fidelissimè per Euerhelmum
Abbatem Altimontensem scripta. Claruit autem hic
Sanctus, sub Henrico Imperatore & eius successore
Conrado. Obijt verò Anno Incarnati
Verbi 1048. Aetatis suae.
septuagesimo.

29. Ianuarij.
Patria & pa-
rentes eius.
Na scitur mē-
se 7. a conce-
ptu.

BEATVS Poppo in Listrogaugij partibus oriundus, Christianus admodum & ingenij parentibus, patre Tizekino, matre verò Adalwiniformina illustrissima, natus, septimo conceptionis suae mense, præter solita nascentium tempora, hac luce est potitus. Pater eius cum esset militaris gloriae supra modum appetens, & præclara sæpè in bello facinora edidisset, tandem in Hispaniensi bello viribus & audacia omnibus admirandus occubuit, filiumque quinta natiuitatis suae septimana cum matre vidua pupillum reliquit. Is autem vt primum adolescentiæ florem attingit, coepit eadem, qua olim pater eius, gloriae cupiditate flagrare, atque eius insitens veltigij, intrepidè sese in quoduis periculum inferre, vt militaris gloriae palmam cunctis præriperet, & patrum maiorum virtute gloriae patrimonium adaugeret. Sed cum paulatim omnem mundi huius gloriam vanam esse consideraret, quodque multi ea ipsa in pestem & exitium sempiternum ruerent, coepit pedem retrahere: & animum sub militari gloria ad ardentissimum pietatis studium adijcere.

Pater eius
moritur,
Dat se mili-
tiz;

Legitur

Igitur cum concepta pietatis fomenta indies
 magis magisque nutriet, ardentior quidam amoris
 d. u. n. i. g. e. n. i. c. u. l. u. s. e. u. p. r. o. u. c. a. u. i. t. v. t. c. u. m. R. o. b. e. r. t. o.
 & Lauro, viris pietate & virtute prestantibus, loca
 domini nostri passione ac sepultura sanctissima
 visitaret. Quo itinere, omni cum sanctimonia, cō-
 pleretur, Robertus in cœnobio VVasloy, siue Beloac-
 cus vocitato, monasticæ conuersationis habitum
 sumptis, sub venerando Abbate Richardo, omni-
 bus penè seculis iustitiæ & probitatis suæ nomi-
 ne iam celebrato; Lausus verò Gandavi Ecclesiam
 S. Iohannis à fundamentis erexit, & pluribus pieta-
 tis & iustitiæ operibus clarus, in eadem sibi fune-
 rez quietis locum elegit.

Adit Sepul-
 chru domi-
 ni.

At Poppo ingenti sanctorum Apostolorum Pe-
 tri & Pauli amore flagrans, sacra eorum limina
 venerabundus accessit, vbi postquam suo desiderio
 simili pietatis studio fecisset satis, reuersus est. Il-
 lis fortè diebus Balduinus Marchisus in fascibus
 comitatum agebat, & Flandriæ populis iustis legi-
 bus imperabat.

Inuist limi-
 na Ss Apo-
 stolorum.

Huic principi Beatus Poppo cum mirificè,
 propter religionis & iustitiæ opinionem, charus
 esset, tum Frumoldus quidam apprimè nobilis
 (qui principis lateri, loco penè proximo, adhære-
 bat) tanta beatū virū beneuolentia & amore com-
 plectebatur, vt ei filiam suam eximia forma, &
 ceteris, quas habebat præstantiorem, vehementer
 conubio tradere cuperet. Cuius votis vir Dei
 primum quidem assensum præbuit, sed repente
 promissi pœnitens animo fluctuare coepit cui po-
 tissimū vitæ generi se tradere vellet. Tandem ne
 parum constans in seruanda fide videretur, atque

FF 2

ca rati-

ea ratione se suamque familiam insigni aliqua ignominia nota afficeret, statuit in Sithio (sic locus appellabatur in quo Frumoldus domicilium habebat) iter dirigere, ut, quemadmodum constitutum erat, familiaris viri gener fieret. Ad evitandos autem immodicos sumptus, luxumque, ac pompæ præcipuè celebritatem noctis intempèstique silentio viam illam ingressus est.

Eccè autem cum noctis medio paucis stipatus comitibus iter carperet, lux cælitus emissa, admirabili quodam splendore eum equo insidentem circumfulsit, & non minus mentem quam corpus illuminavit. Qua re inopinata tremefactus, obtutus huc illuc non sine admiratione circumegit, viditque lanceam, quam gerebat, in modum factilæ nimio fulgore radiantem. Nec mora, hoc factis superque monitus prodigio vir Dei, acclamat viæ suæ comitibus: Sistite gradum cõmilites mei, alia enim via insistendum est. Opportunum video, quò diuinitati placet toto conatu intendere. Post hæc proiectis armis militaribus, mente ad meliora mutata, meliori via redijt ad propria, & euelligio ad sanctum Theodoricum Stabulensis conventus, bij Abbatem contendit, eiusque se disciplinis, sumpto habitu monastico, subiecit. Vbi breui tempore sanctissimis monasticæ vitæ disciplinis & artium maximarum cognitione egregiè instructus, alijs etiam iustitiæ semitam demonstravit.

Fuit ei continuò pauperum in Xenodochio recipiendorum cura demandata; quam tanta humanitatis charitatisque significatione administravit, ut merito cum beato Iob dicere poterat; foris non mansit peregrinus, ostium meum viatori paruit. Et, Si comedi buccellam meam solus, &

Lux eum ex
litus illu-
strat intus &
foris.

Monasticū
cõplectitur
institutum,
posthabitis
nuptiis.

ob. 31,

non comedit pupillus ex ea. Quadam die inter
ceteros ab ipso in Xenodochium introducendos
alendisque, vir quidam tam horribili lepra de-
formatus, ut ceteri eius aspectum vix ferrent, ad-
venit. Quem vir Dei tanta maiori cura excepit,
fouitque, quanto reliqui eum vehementius horre-
bant. Postremo nocturnis tenebris ingruentibus,
apud se detinuit, & suo tegmine, quo ipsemet in
strato suo vti solebat, à nuditatis & frigoris iniu-
ria defendit. Ille autem hoc tegumento cooper-
tus, primum vbertim sudoris guttas emisit, & eue-
fugio lepra fugata sanitatem integram consecu-
tus est. Manè autem facto ad virum Dei venit, &
pro duplici pietatis bono sibi præstito immensas
gratias egit. At vir sanctus stupore pariter & ti-
more percussus, rogare eum cœpit, ne factum hoc
propalaret: ne ad ruinam sui, fauor eum popu-
lari palceret. Inter hæc cum fama virtutum eius
in ore omnium cum admiratione versaretur, Ri-
chardus, (cuius paulò ante mentio facta est) eius
amore acriter inflammatus, eum secum ad Virdu-
nense monasterium abduxit, vbi præclara ad-
modum summæ monasticæ vitæ perfectionis do-
cumenta omnibus reliquit.

Cum autem hoc modo alijs omnibus virtutis,
& doctrinæ exemplo præluceret, & plurimos ex
medijs mundi vanitatibus fluctibusque ad tutissi-
mum religionis portum deduceret, tùm sedulò
varia cum mente sua consilia pertractabat, quo-
modo dilectissimam matrem, marito iamdiu
orbizam ad eandem religiosæ vitæ felicitatem
(qua se cum incredibili gaudio in Domino frui
sentiebat) pertraheret. Mater cum esset pietatis
studio valdè dedita, facile huic filij sui consilio
acquieuit, & omnibus sui iuris tam liberis, quam

Charitas e-
ius erga le-
prosum.

Leprosus sa-
natur tegu-
mento S. Pog-
ponis.

Matrem suâ
ad vitam cœ-
nobiticam
perducit.

mancipijs posthabitis ad cenobiticam vitam cum eo migravit. Viridunum igitur se contulit, ubi facto suarum virium, certaminumque periculo tandem arduum solitariae, vitae institutum suscepit, & reliquum vitae cursum ab omni familiarum hominum congressu seclusa in pace peregit.

Non multo post Richardus Abbas ad sancti Vodalasti regimen, in locum Folradi, assumptus, Popponem ad societatem regiminis evocavit: certique de causis ad Imperatorem Henricum destinavit. A quo regia exceptus magnificentia, magnam sibi protinus, vitae sanctimonia, auctoritatem conciliavit. Accidit interim ut regia, Histronicis ludis perstreperet & spectaculis insoleresceret. Pugnificum quidam membra melle perunctus in certamen cum vrsis nudus descendebat: ingenique vitae periculum cum maxima regis voluptate subibat. Quod illic ut intellexit Poppo, regiam indignationem nihil veritus, voce maxima tam eum, quam optimates redarguit, ac gravitatem, sceleris severe illis ob oculos posuit. Tu, dicebat ad regem, aliorum sanguine oculorum tuorum volutpati deservies? Quid multis? Arguendo & obsecrando apud Imperatorem effecit, ut eliminatio huiusmodi spectaculis, moribus vero Imperatore dignis aula nitesceret. Eo autem ex monasterio, in quo praeclaram cum summa prudentiae laude operam navauerat, Viridunum remissus fuit: & patrum consilio, ut ad rerum infirmarum administrationem reiectus, sese deprimere, & infimis quae ut summis delectari assuesceret, nihil fuit viro solidis fundato virtutibus facilius. Sui ipsius contemptor praecipuus, vilissimam lubens obibat ministeria, paratus ad extremum vitae spiritum servitijs incumbere. Qua animi

S. Poppo, Henricum Imperatorem reprehendit.

Probat e-ius humilitas & patientia.

modestia ab omnibus iā satis superq; perspecta, Fit Abbas S. Mauritiij.
 fuit continuò ad sancti Mauritiij Abbatiam cum dignitate administrandam assumptus. Quæ cum ædificijs vilior, ruina in super multis in locis periclitaretur, sanctus Poppo funditus dirutam, modestis eam ædificijs instauravit: mutatoq; priore nomine VVaploi, Beloacum deinceps vocitavit.

Inter hæc tam grata religiosæ vitæ incrementa, apud Argentinam, Imperatorem Henricum aditurus, nouo fuit vir diuinus illustratus miraculo. Lupus è latebris fortè sylvarum proficiens, pastorem è regione greges pascentem inuasit, nimiaq; fame stimulante antè lanauit, quam suppetiæ misero adferri possent. Laniarum suoq; in sanguine volutatum in conspectum sancti Popponis detulerunt. Qui intimo mentis ardore pro sospitate viri Deum deprecans, benedictionis remedio eum ad pristinum corporis vigorem suscitasse fertur. Fuit hoc celebri omnium sermone diuulgatum, & catrices, quas vir ille retinuit, omnibus omnem dubitandi occasionem adimebant.

Lupus pastorem necat.

A. S. Popponis suscitatus

Post hæc Stabulensis monasterij Abbas Bertrannus mortis debitum persoluit, & Poppo Fit Abbas Stabulensis.
 ad eam dignitatem, summa Henrici Imperatoris voluntate capessendam, coactus fuit. Ibi dum ille fluxos quorundam monachorum mores superiore disciplina deuincire vellet, grauissimum multorum in se odium concitauit; sed vir Dei nullas hominum minas vel insidias timens, perrenit strenuè, cum omni tamen modestia & mansuetudine, collapsa pietatis & monasticæ vitæ fundamenta restaurare.

Ff 4

Bienni-

Fit Abbas S.
Maximini.

Biennium in ea vinea laborauerat, cum Henrichoni Treuirensium apud sanctum Maximinum Abbati succedere, Imperatoris mandato cogitur, ubi similis in eum, imo grauior quorundam, cum insidiandi copiis, inuidia processit, eorum videlicet, qui à monasticis obseruationibus per abrupta deflexerant. Cum enim illicita sibi sub eo non licere conspicerent, consilia iniquitatis & sceleris plena de morte eius machinari cœperunt. Et quidem præter alia, non dico religiosorum, sed prophānorum etiam hominū auribus indigna, eo impietatis processerunt, vt recuperandæ libertatis perniciosæ ergo, toxico cibo potuque vitæ illius insidiarentur. Ille verò frustrata omni iniquorum malitia, terribili sceleris, lethalem cibum sine læsione sumit.

Venenum vi
ro Dei non
nocet.

Eadem illa tempestate Imperij dignitas in discrimen armorum penè deuenerat. Conradus enim Henrici in imperio successor, Henricum Galliarum regem eiusdem dignitatis ac gloriæ petiorem agrè sustinebat, nec erat qui hostili animo de imperio contententes, in concordiam redigere posset. Magnatum, procerum, & doctorum omnium industria in eo frustra desudabat, cura ecce S. Poppo non tantum eos ab intestinis bellis ad sanctissima pacis fœdera traduxit, sed Henricum regem adeo in sui amorem inflammavit, vt quidquid ab eo vellet, solo nutu impetraret. Conradus verò, vt re ipsa amoris, magnitudinem erga Popponem declararet, Argentinz ciuitatis episcopatum ei detulit, sed vir sanctus, qui tota mente honores omnes respuebat, non minus callidè quam humiliter eum dignitatis gradum declinauit. Cum enim Imperatoris auctoritate vehementer se yrgeri cerneret, non dubitauit dicere, se Henrici fi-

Subterfugit
episcopatu
Argentinen
sem.

rici filium esse, atq; ideo canonicis sanctionibus à Pontificiâ dignitatis gradu arceri. Rex cum huius excolationis fictione erubesceret, tunc quidē conticuit, sed postquam longè aliter se rem habere, & filium laici, militaris gloriâ laude præstantissimū, esse intellexit, acriter eū redarguit. Quod quidem ille tulit patientissimè. Imperator tamen cum ceruere eum omnibus virtutum maximarum ornamentis egregiè decoratum, curam ei plurimorum monasteriorum delegauit, quæ admirabili monasticâ disciplinæ splendore illustrauit.

Tandem post multos varijs in locis exantlatos labores, Atrebatensis quoque monasterij curam, Imperatoris mandato suscepit. Vbi cum pari omnium affectu, & summa beneuolentiâ & amoris significatione exciperetur, obitus sui diem haud procul abesse diuina reuelatione intellexit. Quare statim ad Stabulense monasterium perrexit, ut locus ille, in quo primo monasticâ vitæ fundamenta iecerat, eum etiam ex hac vita migrantem susciperet, & corpusculum suo gremio contineret. In itinere fuit à Marchiso, benignè ad monasterium, Martianas, suum inuitatus, ut curam eius susciperet; Quod quidem oneris magis inuitus, quam spontaneus subiit. Ibidem verò varijs dæmonum infestationibus eius constantia tentari grauius cœpit, quas ille insita virtute semper elusit, donec valida febrium vi correptus, atq; in exhausta doloribus fatigatus, rebus tandem omnibus rite dispositis, Deo spiritum reddidit.

Possit sanè hic sanctus admirandis virtutibus clarus, adeò ut post mortem, gratissimæ suauitatis fragrantia, ex sacro eius corpore manauerit; quæque olim viuenti, in virtutibus amplius flagraret, & nunc

Fit Abbas
cœnobij A-
trebatensis.

Marcianense
cœnobium.

Mortuus.

Odor suauif
simus ex cor-
pore defua-
si.

& nunc in carne ipsius redolere non cessauit. Po-
nus fuit multorum lachrymis ex eo loco in Stabule
se monasteriū inductum, & omnibus in locis per
quæ transeundum erat, ab vniuersis summis ho-
norum indicijs, & admirabili celebritate exce-
ptum. Tandem vt ad Scabulenſe monasterium per-
uentum fuit, ingens clamor & eiulatus tam laico-
rum quam monachorum exortus fuit, nemoque
fuit qui non orbitatem suam in morte sancti viri
testaretur.

Varij, post
obitū claret
miraculis.

Cæterum quamuis corporali præſentia ſuis
ſubtractus eſſet, ſpiritu tamen & miraculoſū vir-
te præclare adfuit; quod ſanè plurima ſanitarum
beneficia, quæ per eum Dominus operatur, abun-
dè teſtatur. Febricitantes, demoniaci, alijsque qui-
buſcunque oppreſſi languoribus, ad ſepulchrum
eius, Deo cooperante curantur. Vnum ex multis,
quod omnibus penè notum eſt, in medium profe-
ram, vt ex hoc fides credentium incaleſcat. Aeger
quidam hydropico morbo diu vexatus, ab occi-
denti plaga, adductus eſt in Baſilicam ſancti & A-
poſtolici viri Remacli, qui multis virtutibus ſum-
mæ præſentiam ibidem ſæpe declarabat. Hic igitur
cum ibidem magna fiducia cupitam diu ſalutem
preſtolaretur, accidit vt nocte quadam ſopore de-
preſſus, beatum Remaclum nimio ſplendore ra-
diantem ſibi aſſiſtere conſpiceret, qui eum admo-
nebat vt beati Popponis Abbatis ſepulchrum pe-
teret: & certiffimam ab eo ſalutē reciperet. Aeger
igitur euigilans, eo protinus vtcunque, portauit,
perrexit, & ardentiffimis precibus diuinum au-
xilium & miſericordiam, eius interuentu, implo-
rare cepit, cum ſubito virus omne, quod per
membra ac vitalia diffundebatur, conglomeratum,
magno vomitu per gutturis prorupit me-
tum.

rom. Scatimq; homo, qui penè desperatus aduenerat, in columis surrexit, & gratias agens Deo in sanctis eius Cōfessoribus, lētus ad propria repedauit.

ILLVSTRE MARTYRIVM B. POLYCARPI SMYRNENSIS EPISCOPI: ex eo quod Eusebius, Pamphili, Lib. 4. c. 14. hysto. Ecclesiast. scriptum reliquit.

Vide Cæf. Baron. Ann. Tom. 2.

Occubuit autem glorioso certamine, anno Redemptionis nostri 169. Marci Aurelij & Lucij Veri Imp. 7. Aniceti verò Pontif. Rom. 3.

BEATVS Polycarpus sacrosanctæ fidei mysterijs ab ipsis Apostolis imbutus, & ad Smyrnenis ecclesiæ episcopatum destinatus, dignum institutione Apostolica & doctrina cursum peregit. Dum Anicetus Romanæ ecclesiæ gubernacula moderaretur, Romam ipse aduenit: ortam de celebrando Paschatis die controuersiam sopi-

Polycarpus venit Romã

turus. Nec fuit inanis labor, vt potè qui Romæ nõ solũ exēplo virtutum & eximia vitæ sanctimonia cunctis præluxerit, sed hæreticorum plurimos ad veram orthodoxamque fidem reduxerit. Testabatur, id quod res erat, se purissimam veræ fidei documenta ab ipsis hausisse Apostolis, hortabaturq; errantes mortaliū greges, vt pestiferas sectas, animarū pestes omni studio & cautela deuitarēt. Hinc & ipse hæresiarchas oēs cane peius & angue deuitans, Marchioni ad se quãdoq; veniēt, dicētiq; rogãtiq; Nolce nos amabo, respōdit: Noui eqdē primogenitũ Satane. Hauserat hoc dubio procul vir diuinus ab Apostolis, qui hominem hæreticum & Catholicæ fidei quemlibet adulterũ, omni studio vitandum censuerunt. Sic planè dilectus domini, cũ B. p. ad balnea se cōferret & Cerinthũ intus conspiceret, tactus quasi ab angue, solo cōspectu pedẽ retraxit

Hæretici sãmo studio deuitandi.

Tit. 3.

Ioannes Apostolus quã vitari C. xinthum.

retraxit